

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 52.

19de Møde.

Torsdagen den 28de Februar.

(Fortf.)

Kierkegaard (fortf.): Der er endnu et Par enkelte Punkter, som jeg, da de af et andet Medlem allerede paa dette Stadium ere blevne berørte, vel ogsaa tør tillade mig at alludere til. Det er rigtigt nok, at der er sagt i Komiteebetænkningen, at man ikke ønskede Livsstraffe for „politiske Forbrydelser“. Jeg har imidlertid, idet jeg var fraværende, da Trykningen og Correcturen fandt Sted, allerede gjort opmærksom paa, at det for mit Vedkommende ikke forholder sig saaledes, men at jeg maa læse: Livsstraffe for „Presseforbrydelser“, hvilket naturligtvis gjør en betydelig Forskjel. Thi, uagtet jeg har hørt, at den ærede Landsstingsmand for Kjøbenhavn, som yttrede sig her idag, er af den Mening, at naar man affaffer Livsstraffen, for at opfordre til Forbrydelser ved Pressen, maa man ogsaa affaffe den for de tilsvarende virkelige Handlinger, er det ikke min Mening. Jeg kan meget godt dømme den Mand, der forgriber sig paa Majestæten Person, f. Ex. fra Livet, uden at dømme den ligedan, der i et Skrift antyder, at man har brugt, og giver Vink om, at man kan bruge den Maade mod dem, som ere i Magt og Myndighed paa Jorden.

Det er med Hensyn til en Paragraph, som skyldes Komiteen, og som er indskudt iftedetfor § 10, om Gad og Misnøje, blevet bemærket, at det var ikke til at forstaae, hvad der meentes ved at raade til at „handle imod“ den ved Grundloven fastsatte Rigets Forfatning. Det kan ogsaa gjerne være, at Udtrykket er uheldigt, og det er jo isaafald nærmest min Skyld, fra hvem det hidrører, og Komiteens, der ikke har vidst at hjælpe mig tilrette med et bedre Udtryk for den Tanke, jeg stræbte at faae ind. Men, at jeg har havt en klar og bestemt Tanke

derved, det er jeg ganske vis paa. Det forekommer mig nemlig, at, naar En raadede til, at Rigsdagen eller det ene Thing skulde erklære sig permanent, medens Grundloven siger, at Kongen kan opløse den, og at den kun har Berettigelse til at være samlet i en vis Tid, saa raadede han til at handle imod Forfatningen, som den er ifølge Grundloven, men ikke til et voldeligt Angreb derpaa. Naar en lovgivende Forsamling, som det undertiden er skeet, f. Ex. i Spanien for en Snees Aar siden, raader til at erklære Kongemagten for suspenderet, for at føre Kongen fra Sevilla til Cadix, og at lade hans partes og Myndighed forvalte af et Regentskab i den Tid, saa er det at raade til at handle imod Grundloven og Rigets Forfatning, men ikke til et voldeligt Angreb. Det Samme gjælder, naar i en Stat, hvor den lovgivende Forsamling er deelt i to Afdelinger, den ene raades til at vedtage, at den andens Bisald i et vist Anliggende ikke var fornødent, eller dersom et Ministerium vilde raade Kongen til, under givne Forhold, at handle uden at høre de lovgivende Kamre, og at erklære enten begges eller det ene Kamres Bisald for ufornødent. Jeg troer, at det, efterat jeg har anført disse Exempler, vil være tilstrækkeligt indlysende, at der er Forskjel imellem et voldeligt Angreb paa Forfatningen og paa de Personer, som Forfatningen erklærer for ufrenkeltige, og en saadan Handling imod Grundlovens Bestemmelser og den deri indeholdte Forfatning. Og saa skal jeg ved denne Leilighed ikke længer trætte Forsamlingen.

Ordføreren: Det er kun nogle enkelte Bemærkninger, jeg har at gjøre efter det, som den høitagtede Justitsminister og det ærede Medlem af Udvalget, der sidst talte, have ytret. Den ærede femte Landsstingsmand for den første Landsstingskreds (Orsted) har meent, at det ikke var betimeligt nu at lade denne